

DEN GYLDNE SKÅL

RUINBYEN BOG 3 RUINENS HEMMELIGHED

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen.
Hendes opgave er at
bevogte den gyldne skål.
Da hun mistede den, blev
hun forvist til jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

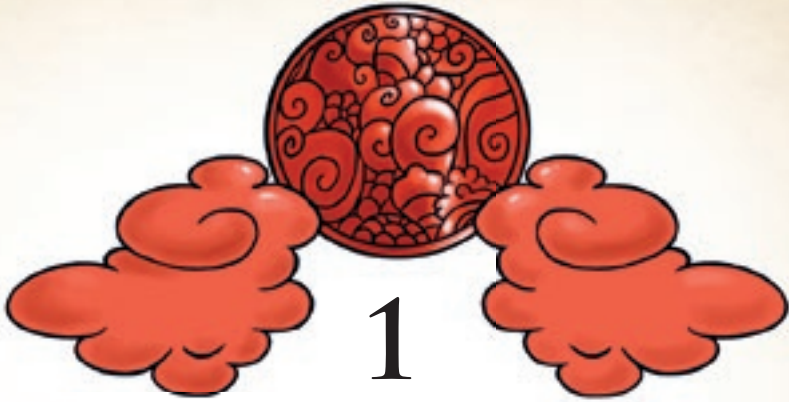

Fem er en forældreløs hyrdedreng.
Han har lovet at hjælpe med at
finde skålen, så Morgengry kan
vende hjem.

Den gyldne skål tilhører
himmeldragen. Det
er vandet fra skålen,
der får det til at
regne på jorden.

”Vi *må* altså se at finde den skål,” sukkede Morgengry.

Sammen med Fem og Kógoro var hun på vej ned i Stridsdal.

Her var alt lige så vissent som de steder, de kom fra. På de små marker var kornet svedet af. Jorden var knastør og sprukken. Selv skoven i det fjerne så brun og falmet ud.

”Hvor ser det dog ud,” sagde Kógoro. ”De trænger godt nok til regn her.”

”Det er klart,” sagde Morgengry. ”Det har jo ikke regnet her, siden skålen forsvandt.”

Fem tog et lille, grønt blad op af lommen.

”Det her kan måske hjælpe os,” sagde han.

”Tyven tabte det i skypaladset, da han stjal skålen. Bladet har nok siddet fast i hans tøj.”

”Jeg har aldrig set sådan et blad før,” sagde Kógoro.

”Heller ikke jeg,” sagde Fem. ”Men jeg har fået at vide, at træer med den slags blade kun vokser her i dalen. Så hvis vi finder dem, er vi på rette spor.”

Han tørrede sveden af panden med ærmet. Solen brændte fra en skyfri himmel.

Morgengry viftede sig med en håndfuld af bladene.

”Jeg forstår bare ikke, hvorfor den guldsål blev stjålet,” sagde hun. ”Der er vel ingen, der har fordel af tørke?”

”Næ, måske ikke. Men så var det vel for at få fat på guldet,” sagde Fem.

”Ja, mennesker er mærkelige,” sagde Kókoro.
”De er vilde med guld. Dumt af dem. Det kan hverken spises eller drikkes.”

Nu førte stien dem op over et bakkedrag bevokset med træer. De nød alle tre at komme ind i skyggen.

Pludselig standsede Kókoro.

”Hvad er der?” spurgte Fem.

”Stemmer,” hviskede Kógoro. ”Lidt længere fremme. Bedst at være forsigtig her. Vi ved ikke, hvem det kan være.”

De gik langsomt og lydløst videre.

Øverst på bakkekammen stod et højt træ, der bredte sine grene ud til alle sider. En dreng sad op ad træstammen. Foran ham stod en kvinde og en mand.

”Du skal blive siddende her,” sagde manden til drengen. ”Mor og jeg går lidt. Der er ... øh, noget vi skal ordne.”

Kvinden gav drengen en kage. Hun prøvede at sige noget, men i stedet begyndte hun at græde.

”Hvad er du ked af, mor?” spurgte han.

Hun rystede bare på hovedet og vendte sig for at gå.

”Husk nu at blive siddende,” sagde faren til drengen. Så fulgte han efter moren.

Drengen kiggede ikke efter dem. Han var gået i gang med den lækre kage.

Hans forældre gik langsomt tilbage ad stien. Tårerne løb ned ad morens kinder. Faren var bleg og bedrøvet.

Kógoro, Fem og Morgengry havde set det hele på afstand.

”Det ser mærkeligt ud,” sagde Kógoro. ”Jeg vil vide, hvad der foregår.”

Nu nærmede drengens forældre sig. Kógoro standsede dem og spurgte, hvad der var galt.

”Vores stakkels dreng!” hulkede moren.

”Det er den sorteste dag i vores liv,” sagde faren.

”Et monster er på vej for at hente vores søn.”

”Og I går bare jeres vej?” spurgte Morgengry.

”Der er intet, vi kan gøre,” sukkede faren.

”Forstår I, vi bor i en landsby ikke så langt herfra. Det har ikke regnet i lang tid. Vores afgrøder visner. Ingen i landsbyen aner, hvordan vi skal klare vinteren, hvis høsten slår fejl.

Men i nat kom et monster til landsbyen og vækkede alle beboerne. Monstret lovede at skaffe os regn. Men der skulle betales en pris. En frygtelig høj pris. Vi skulle efterlade et barn til monstret herude på bakken.”

”Hørte du det?” hviskede Fem til Morgengry.
”Så er der i hvert fald en, der har fordel af tørken.”

”Hvordan så det monster ud?” spurgte Kógoro.

”Det ved vi ikke,” svarede faren. ”Vi hørte kun dets stemme i mørket. Bagefter drøftede alle de voksne, hvad vi skulle gøre. Men vi havde ikke noget valg. Vi må og skal have regn. Så der blev trukket lod mellem alle familier i landsbyen. Og det var os, ulykken ramte.”

Farens stemme svigtede. Han bed sig i læben, så blodet flød.

Moren tørrede sine øjne og sagde: ”I morges bagte jeg en kage af det allersidste mel. Og så ...”

Mere kunne hun ikke få frem.

Morgengry var chokeret over det, de fortalte.

”Det kan I da ikke gøre!” udbrød hun.

Faren så på hende med et fortvivlet blik.

”Vi er nødt til det,” sagde han. ”Hvad kan vi ellers stille op?”

”Det skal jeg sige jer,” erklærede Kógoro. ”I skal hente jeres søn og skynde jer bort. Så skal vi nok tage os af det monster.”

”Jer tre?” spurgte faren forbavset og så på den lille abe og de to børn.

”Stol på os,” svarede Kógoro kækt. ”Vi er skrappere, end vi ser ud til. Jeg har nedlagt flere monstre, end der er hår på min krop.”

Moren var allerede på vej hen til træet. Faren fulgte med. Kort efter skyndte de sig bort sammen med deres barn.

”Det monster må vi kigge nærmere på,” sagde Kógoro. ”Det skulle ikke undre mig, om det var tyven.”

”Men hvordan gør vi?” spurgte Fem. ”Monstret går vel sin vej igen, når der ikke er et barn under træet.”

”Jeg sætter mig derhen,” sagde Morgengry. ”I to gemmer jer. Når monstret bortfører mig, følger I efter.”

”Nej, det er for farligt!” udbrød Fem.

”Lige meget,” sagde Morgengry. ”Det haster med at finde den skål. Og på denne måde kan vi finde ud af, hvor monstret holder til.”

”Fin plan,” sagde Kógoro. ”Og hvis det bliver for slemt, er jeg klar til en omgang monster-bank.”

Han løftede sin kæp og lod, som om han slog ud efter en modstander. Det gik lynende hurtigt.

Kókoro kan vist godt lide at prale, tænkte Fem. Men han har også noget at have det i. Jeg kan ikke glemme, hvor let han ordnede to barske trolldpantere på én gang.

Nu gik Kókoro og Fem i dækning bag en tæt busk. Morgengry satte sig under træet. Hun trak benene op under sig og krøb sammen så godt, hun kunne.

Hun ser så lille og forsvarsløs ud, tænkte Fem. Hvordan skal det dog gå, når uhyret kommer?

”Er du klar?” hviskede Kókoro til ham. ”Vi lister efter monstret til dets hule. Så befrier vi Morgengry og tager skålen. Det klarer vi nemt.”

